

mærkede Følgerne af den ulyksalige Krig. Men, naar jeg saa ser paa den senere historiske Udvikling, saa kan det dog ikke være 1892, thi i 1892 ere de første Forhandlinger om Øernes Afstaaelse til Amerika blevne genoptagne. Det er noget, man kan tale om uden at røbe Sager, som bør forties. Det er nemlig meddelt i en officiel Indberetning, som kan faas til Købs i Amerika, og som er afgiven af en Komite, der var nedsat af Senatet for at overveje Overførelsen af disse Øer til Amerika, og, som sagt, den foreligger for hele Publikum. I denne Beretning, Side 2096, meddeles det, at den daværende Konseilspræsident og Finansminister Estrup tog Initiativet til disse Forhandlinger, han var villig til at sælge Øerne, og at det ikke blev til noget, skyldtes den Omstændighed, at Amerika atter den Gang ligesom i 1867 afviste Sagen. Amerika gav som Grund, at den daværende Regerings Tid — de Herrer vide jo, at der er 4aarige Præsidentperioder — var lige ved at udløbe, og at man derfor ikke vilde tage fat paa Sagen. De Forhandlinger om Øerne, der bleve paabegyndte i 1892, faldt saaledes den Gang, fordi Amerika ikke vilde gaa videre. Dette „særlig nu“, der sigtes til, kan altsaa ikke være 1892, efter hvad der er oplyst. Da fandt man ikke fra de ledende Mænds Side, at der var noget særligt i Vejen for at sælge. — Det kan heller ikke være 1896; thi ifølge den samme Indberetning, og ifølge hvad der foreligger, erklærede man sig den Gang aldeles villig til at sælge. — Men det kan heller ikke være 1901; thi i Fjor, den 24de Januar 1901, har jo Landstingets Finansudvalg afgivet en Skrivelse til den daværende Konseilspræsident, hvori det, naar man undtager et enkelt Medlem, udtrykker sin Beredvillighed til at gaa ind paa Salget, under visse Betingelser naturligvis. Og det samme er endnu sket den 22de Januar 1902. For kun 2 Maaneder siden havde jeg den Ære fra Landstingets Finansudvalg at modtage en Skrivelse, hvoraf der intet fremgik om Fastholdelsen af dette klare Standpunkt: vi ville aldeles ikke sælge. Derfor, naar den højtærede Ordfører taler om Statsmænd, saa gør han mig for stor Ære ved at stille mig i Rang med den Konseilspræsident og Finansminister, som jeg allerede har omtalt, og med andre betydelige Mænd. Jeg maa sige, at jeg er alt for beskedent til at paastaa, at en Statsmand kunde have set det urigtige i Salgstanken, jeg maa tværtimod vise det

tilbage og sige: nej, det viser sig, at Statsmændene ikke kunde se det, de vare enige om, at man ikke maatte tilbagevise den, men at, naar man kunde faa en Traktat, som man vilde have den, burde man skille Danmark af med disse Øer og overdrage dem til Amerika. Derom have altsaa alle Statsmænd været enige. Imidlertid maa dette „særlig nu“ referere sig til den allersidste Tid, det maa referere sig til Tiden efter den 22de Januar dette Aar. Jeg skal kun dertil sige, at hvis det refererer sig dertil, saa er det jo i og for sig en ret haard Stilling, jeg som den, der skulde føre disse Forhandlinger og afslutte Traktaten, har faaet. Forholdet er det, at jeg tiltræder Udenrigsministeriet paa en Tid, da disse Forhandlinger foregaa, og paa et vidt fremskredet Stadium af dem. Jeg fortsætter disse Forhandlinger, jeg forhører hos dem, der skulle bære Ansvaret — thi hos ansvarløse Folk kunde det ikke falde mig ind at hente Besked — fra alle Sider faar jeg intet som helst andet at vide end dette, at man vil Overdragelsen. Et andet er jo, at det kan komme an paa Betingelserne, men at selve Overdragelsen er ønsket af alle dem, der have Ansvaret, derom har der ikke været og har ikke kunnet være nogen Tvivl indtil 22de Januar dette Aar, ja, indtil den 24de Januar, og derfor blev Traktaten sluttet.

Det, som nu er sket, kan man for saa vidt sige er det Uheld, at der er kommet en ny Stemning op i de sidste Par Maaneder, efter at Traktaten er bleven sluttet. Det er et Uheld, men naturligvis: sent er bedre end aldrig. Hvis det virkelig var en sand og fornuftig fast Villie, der er kommen op, saa maatte man respektere den, men jeg spørger da: hvorfor vil man absolut modsætte sig Traktaten, altsaa paa hvilke som helst Vilkaar? Det kan være — jeg finder i Flertallets Betænkning kun en Henviisning i den Henseende — at det er, fordi der nu kommer en Kanal ved Panama eller et andet Sted derovre. Endvidere er der Tale om Sukkerkonventionen. Og endelig tales der om den i den danske Forretningsverden stærkt vakte Foretagssomhedsaaend og de Pengemidler, der ere stillede til Raadighed osv., hvilket skal borge for, „at man kraftig vil benytte sig af de Chancer, som Bevarelsen af de vestindiske Øer i dansk Besiddelse aabne for udvidet Virksomhed osv.“

Ja, hvad Kanalen angaar, er der vist ingen Tvivl om, at den vil gøre St. Thomas til en langt mere værdifuld Besid-